Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (avdelningen för överklaganden)

18 september 2018 *

”Överklagande – Personalmål – Kontraktsanställda – Pensioner – Överföring till unionens pensionssystem av pensionsrättigheter som förvärvats tidigare inom ramen för nationella pensionssystem – Skada på grund av information som påstås ha varit otillräcklig och som tillhandahållits klagandena av anställningsmyndigheten i samband med förslag till tillgodoräknande av pensionsgrundande tjänsteår för dem – Ogillande av skadeståndstalan i första instans – Artikel 77 fjärde stycket i tjänsteföreskrifterna – Ekonomisk skada”

I mål T-702/16 P,

angående ett överklagande av den dom som meddelades av Europeiska unionens personaldomstol (tredje avdelningen) den 20 juli 2016 i målet Barroso Truta m.fl./Europeiska unionens domstol (F-126/15, EU:F:2016:159), med yrkande om att den domen ska upphävas,

José Barroso Truta, kontraktsanställd tjänsteman vid Europeiska unionens domstol, med hemvist i Bofferdange (Luxemburg),

Marc Forli, kontraktsanställd tjänsteman vid Europeiska unionens domstol, med hemvist i Lexy (Frankrike),

Calogero Galante, kontraktsanställd tjänsteman vid Europeiska unionens domstol, med hemvist i Aix-sur-Cloie (Belgien),

Bernard Gradel, kontraktsanställd tjänsteman vid Europeiska unionens domstol, med hemvist i Konacker (Frankrike),

företrädda av advokaterna S. Orlandi och T. Martin,

klagande,

mot

Europeiska unionens domstol, företrädd av J. Inghelram och Á. Almendros Manzano, i egenskap av ombud,

svarande i första instans,

meddelar

TRIBUNALEN (avdelningen för överklaganden),

sammansatt av ordföranden M. Van der Woude samt domarna H. Kanninen och D. Gratsias (referent),

* Rättegångsspråk: franska.

justitiesekreterare: G. Predonzani, handläggare,

efter den skriftliga delen av förfarandet och förhandlingen den 9 februari 2018,

följande

Dom

1 Genom sitt överklagande har klagandena José Barroso Truta, Marc Forli, Calogero Galante och Bernard Gradel, som är kontraktsanställda på obestämd tid i tjänstegrupp I och placerade vid Europeiska unionens domstols generaldirektorat (GD) för administration, tidigare benämnt GD Infrastruktur, yrkat att tribunalen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska unionens personaldomstol (tredje avdelningen) den 20 juli 2016, Barroso Truta m.fl./Europeiska unionens domstol (F-126/15, EU:F:2016:159) (nedan kallad den överklagade domen), genom vilken personaldomstolen ogillade klagandenas talan om att Europeiska unionens domstol skulle förpliktas att ersätta dem för förlusten av pensionsrättigheter som de förvärvat, innan de trädde i domstolens tjänst, enligt nationella pensionssystem och som överförts till Europeiska unionens pensionssystem.

Tillämpliga bestämmelser och bakgrund till tvisten

Tillämpliga bestämmelser

2 Kapitel 3 i avdelning V i tjänsteföreskrifterna för tjänstemän vid Europeiska unionen (nedan kallade tjänsteföreskrifterna), i deras lydelse från och med den 1 januari 2014, har rubriken ”Pensioner och invaliditetsersättning”. Artikel 77 ingår i detta kapitel och föreskriver följande:

”Tjänstemän som tjänstgjort i minst 10 år ska ha rätt till avgångspension. …

Den maximala avgångspensionen ska vara 70 % av den sista grundlönen i den sista lönegrad tjänstemannen varit placerad i under minst ett år. Pensionens storlek ska vara 1,80 % av denna senaste grundlön, multiplicerat med antalet tjänsteår enligt artikel 3 i bilaga VIII.

…

Avgångspensionsbeloppet får inte understiga 4 % av existensminimum per tjänsteår.

Rätten till avgångspension erhålls vid 66 års ålder.

…”

3 Enligt artikel 6 i bilaga VIII till tjänsteföreskrifterna gäller att ”[e]xistensminimum vid beräkningen av pensioner skall motsvara grundlönen för en tjänsteman i första löneklassen i lönegrad AST 1”.

4 I sin tidigare version, som gällde från den 1 maj 2004 till den 31 december 2013, föreskrevs i artikel 77 i tjänsteföreskrifterna att ”1,90 % av denna senaste grundlön [i den sista lönegrad tjänstemannen varit placerad i under minst ett år] hade förvärvats för varje tjänsteår” och att rätten till avgångspension i princip hade förvärvats vid 63 års ålder.

5 I artikel 2 i bilaga VIII till tjänsteföreskrifterna föreskrivs följande:

”Avgångspension skall betalas ut på grundval av det totala antalet pensionsgrundande tjänsteår som tjänstemannen förvärvat. Varje pensionsgrundande tjänsteår som skall beaktas enligt artikel 3 skall ge honom rätt till ett pensionsgrundande tjänsteår och varje full månad till en tolftedel av ett pensionsgrundande tjänsteår.

Det maximala antalet pensionsgrundande tjänsteår som kan ingå i beräkningen av rättigheterna till avgångspension skall vara det antal som krävs för att uppnå maximal avgångspension enligt artikel 77 andra stycket i tjänsteföreskrifterna.”

6 I artikel 11.2 i bilaga VIII föreskrivs följande:

”Följande skall gälla för en tjänsteman som tillträder en tjänst i unionen efter att ha

– lämnat sin tjänst i en statlig förvaltning eller en nationell eller internationell organisation,

eller

– bedrivit verksamhet som anställd eller egenföretagare:

Tjänstemannen skall när han blir fast anställd, men innan han blir berättigad till avgångspension enligt artikel 77 i tjänsteföreskrifterna, ha rätt att få kapitalvärdet, uppräknat per dagen för överföringen, för de pensionsrättigheter som han förvärvat på grundval av sådan tjänstgöring eller verksamhet, inbetalt till unionen.

I sådant fall skall tillsättningsmyndigheten vid den institution där tjänstemannen tjänstgör, med hänsyn till hans grundlön och ålder och växelkursen på dagen för begäran om överföringen, genom allmänna genomförandebestämmelser fastställa det antal pensionsgrundande tjänsteår som skall tillgodoräknas honom i unionens pensionssystem för den tidigare tjänstgöringsperioden på grundval av det överförda kapitalbeloppet, efter avdrag för ett belopp som motsvarar värdeökningen mellan dagen för begäran om överföringen och den dag den faktiskt görs.

…”

7 Artikel 109 i anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska unionen (nedan kallade anställningsvillkoren) föreskriver följande:

”1. Kontraktsanställda som lämnar tjänsten skall ha rätt till avgångspension, överföring av det försäkringstekniska värdet eller avgångsvederlag enligt villkoren i avdelning V kapitel 3 i tjänsteföreskrifterna och bilaga VIII till tjänsteföreskrifterna. …

2. Artikel 11.2 och 11.3 i bilaga VIII till tjänsteföreskrifterna skall på motsvarande sätt tillämpas på kontraktsanställda.

…”

8 Enligt artikel 110 i anställningsvillkoren gäller följande:

”Tjänstgöringsperioden som kontraktsanställd skall beaktas vid beräkningen av pensionsgrundande tjänsteår i enlighet med bilaga VIII till tjänsteföreskrifterna.”

9 Slutligen framgår det av artikel 7.6 i beslutet av administrativa kommittén för Europeiska unionens domstol av den 17 oktober 2011 om allmänna genomförandebestämmelser för artiklarna 11 och 12 i bilaga VIII till tjänsteföreskrifterna att ”antalet pensionsgrundande tjänsteår som ska beaktas [för tillgodoräknande efter överföring] under inga omständigheter får överstiga det antal år under vilka vederbörande person varit ansluten till de berörda pensionssystemen” och att ”de eventuella överskott som uppstår till följd av att antalet tjänsteår maximeras ska betalas tillbaka till den anställde i fråga.”

Bakgrund till tvisten

10 Personaldomstolen har beskrivit bakgrunden till tvisten i punkterna 8–48 i den överklagade domen. Dessa punkter återges i huvudsak i det följande.

Ansökningarna om överföring av pensionsrättigheter

11 I enlighet med artikel 11.2 i tjänsteföreskrifterna ansökte klagandena under åren 2006–2010 om överföring av pensionsrättigheter som de tidigare hade förvärvat vid olika luxemburgska, franska och belgiska myndigheter eller organisationer.

12 Den myndighet som hade befogenhet att sluta anställningsavtal vid Europeiska unionens domstol (nedan kallad anställningsmyndigheten) överlämnade till klagandena förslag om tillgodoräknande av pensionsgrundande tjänsteår, varvid den uppmanade dem att noga kontrollera de faktorer som beaktats och inbjöd dem ”att ta kontakt med [ansvariga tjänstemän på direktoratet för personal och administration inom Europeiska unionens GD för personal och finanser] för att få förklaringar till beräkningen och för att diskutera lämpligheten av en överföring av pensionsrättigheter”.

13 I detta hänseende gjorde anställningsmyndigheten klagandena uppmärksamma på att ”de rättsliga effekterna av tillgodoräknandet av tjänsteår berodde på de villkor i pensionsordningen för europeiska offentliga tjänstemän som gällde vid tidpunkten för utbetalningen av pensionen men att antalet tillgodoräknade tjänsteår enligt överförandesystemet inte skulle komma att ändras”, att ”det formella förslaget om tillgodoräknande inte skulle bli gällande förrän hela det överförda beloppet hade mottagits” och att ”det tillgodoräknande som skett inte påverkade beräkningen av den minimiperiod av utfört arbete, det vill säga tio år, som gav rätt till en europeisk offentlig pension enligt artikel 77 i tjänsteföreskrifterna …” (den överklagade domen, punkterna 11, 12, 16, 21 och 27).

14 Klagandena vidtog nödvändiga åtgärder för överförande av alla eller en del av de pensionsrättigheter de hade förvärvat enligt de olika nationella pensionssystem som gällt för dem före deras anställning vid Europeiska unionens domstol (den överklagade domen, punkterna 13, 18, 23, 29 och 30). Som angetts i den överklagade domen, fattade berörda avdelningar inom Europeiska unionens domstol beslut som avslutade förfarandet för överföring av klagandenas nationella pensionsrättigheter (nedan, tillsammans, kallade beslut om tillgodoräknande av tjänsteår).

15 Särskilt informerade chefen för enheten ”Rättigheter enligt tjänsteföreskrifterna” José Barroso Truta, genom skrivelse av den 16 februari 2012, om att anställningsmyndigheten, efter överföring av ett kapital om 61 121,08 euro, som motsvarade tidigare förvärvade pensionsrättigheter, hade gjort en ny beräkning av det antal tjänsteår som skulle tillgodoräknas efter överföringen av dessa rättigheter till unionens pensionssystem och att denna beräkning hade lett till erkännande i detta system av en avgiftsperiod om 8 år och 24 dagar (den överklagade domen, punkt 14).

16 Genom skrivelser av den 16 februari 2012, den 8 april 2013 och den 25 juli 2014 informerade chefen för enheten ”Rättigheter enligt tjänsteföreskrifterna” Marc Forli om att anställningsmyndigheten, efter överföringen av kapitalbelopp motsvarande de pensionsrättigheter som han hade förvärvat vid olika nationella organ, hade gjort en ny beräkning av antalet tillgodoräknade tjänsteår vid överföringen av

dessa rättigheter till unionens pensionssystem och att denna beräkning hade lett till erkännande i detta system av avgiftsperioder om 15 år och 18 dagar, om 6 dagar samt om 1 år och 23 dagar (den överklagade domen, punkt 19).

17 Genom skrivelser av den 13 november 2009 och den 6 december 2010 informerade enheten ”Rättigheter enligt tjänsteföreskrifterna” Calogero Galante om att anställningsmyndigheten, efter överföringar av de rättigheter som han hade förvärvat tidigare vid olika nationella organ till unionens pensionssystem, hade gjort en ny beräkning av antalet tillgodoräknade tjänsteår och att denna beräkning hade lett till erkännande i unionens pensionssystem av avgiftsperioder om 4 år och 1 månad, jämte återbetalning till Calogero Galante av ett belopp om 7 626,50 euro, och om 10 år, 4 månader och 5 dagar (den överklagade domen, punkt 25).

18 Genom skrivelser dels av den 20 december 2006, som återkallats och ersatts av ett meddelande av den 21 december 2009, dels av den 18 oktober 2011, informerade enheten ”Rättigheter enligt tjänsteföreskrifterna” Bernard Gradel om att anställningsmyndigheten, efter överföring av kapital motsvarande de pensionsrättigheter som han hade förvärvat vid olika nationella organ, hade gjort en ny beräkning av antalet tillgodoräknade tjänsteår vid överföring av dessa rättigheter till unionens pensionssystem och att denna beräkning hade lett till godkännande inom detta system av avgiftsperioder om 16 år jämte återbetalning till Bernard Gradel av ett belopp om 14 235,11 euro, om 3 år, 2 månader och 20 dagar samt om 2 år, 3 månader och 5 dagar (den överklagade domen, punkt 31).

Sammanträdet den 12 april 2012 och klagandenas förfrågningar om information

19 Efter att den 9 mars 2012 ha mottagit ett e-postmeddelande, som skickats till hela personalen från Europeiska unionens domstols direktorat för personal och administration, om fortsatt tillämpning av det simuleringsverktyg för fastställande av tjänstemännens pensionsrättigheter som kallas ”pensionsuträknare” hade klagandena använt detta verktyg och upptäckt att beloppet på respektive pensioner inte hade höjts med anledning av de pensionsöverföringar som de hade genomfört. Med andra ord skulle enligt klagandenas beräkningar beloppet på deras pensioner vid deras pensionering bli i huvudsak detsamma oavsett vilka överföringar som hade skett av tidigare förvärvade pensionsrättigheter enligt de olika nationella pensionssystemen (den överklagade domen, punkterna 32 och 33).

20 Under april 2012 hade José Barroso Truta och Marc Forli vid ett möte som påkallats av dem sammanträffat med chefen för enheten ”Rättigheter enligt tjänsteföreskrifterna”. Under detta möte hade enhetschefen förklarat för dem vilken betydelse tillämpningen av bland annat artikel 77 fjärde stycket i tjänsteföreskrifterna kunde ha för dem (nedan kallad bestämmelsen om existensminimum).

21 Vid det nämnda mötet hade klagandena också informerats om att det i princip var omöjligt att hänvända sig till de nationella myndigheterna för att återföra pensionsrättigheter som redan hade överförts till unionens pensionssystem. Enhetschefen hade också avtalat med de två berörda klagandena att han skulle ta kontakt med Europeiska kommissionens administration för att ta reda på om man där hade kännedom om liknande fall och hur dessa fall hade behandlats (den överklagade domen, punkt 34).

22 Som framhållits i punkt 35 i den överklagade domen, framgår det av ett e-postmeddelande av den 11 februari 2015 från chefen för enheten ”Rättigheter enligt tjänsteföreskrifterna”, som temporärt erhållit andra uppgifter inom Europeiska unionens domstol, att de två klagandena, som nämns i punkt 20 ovan, under mötet hade informerat honom om att de hade deltagit i ett sammanträde organiserat av en fackförening på Calogero Galantes initiativ och då informerats om att det var viktigt att de överförde sina pensionsrättigheter, eftersom de annars riskerade en rättsförlust.

23 Genom skrivelse av den 23 april 2012 begärde José Barroso Truta och Marc Forli enligt artikel 25 i tjänsteföreskrifterna att generaldirektören för GD personal och administration (nedan kallad generaldirektören) skulle undersöka möjligheterna att till de nationella myndigheterna återföra de belopp som överförts för dem till unionens pensionssystem (den överklagade domen, punkt 36).

24 Den 26 april 2012 uppmanade José Barroso Truta och Marc Forli ett av de berörda organen, nämligen Luxemburgs nationella kassa för pensionsförsäkring (CNAP) att ogiltigförklara deras ansökningar om överförande av pensionsrättigheter och att återskapa de rättigheter som de tidigare förvärvat hos denna försäkringskassa. Genom brev av den 7 maj 2012 förklarade CNAP att dessa framställningar inte kunde bifallas, eftersom överföringarna av pensionsrättigheter var slutgiltiga (den överklagade domen, punkt 37).

25 Den 3 september 2012 begärde Calogero Galante enligt artikel 25 i tjänsteföreskrifterna att generaldirektören skulle undersöka möjligheterna för Europeiska unionens domstol att återföra det från CNAP överförda kapitalbeloppet motsvarande hans tidigare förvärvade rättigheter. Calogero Galante vände sig också direkt till CNAP i denna fråga. I skrivelse av den 27 september 2012 meddelade generaldirektören att han inte kunde bifalla Calogero Galantes begäran (den överklagade domen, punkterna 38 och 39).

26 Den 5 februari 2013 meddelade generaldirektören José Barroso Truta och Marc Forli att anställningsmyndigheten vid två tillfällen hade tagit kontakt med CNAP för att få deras fall undersökta men att denna nationella organisation den 20 juli och den 17 augusti 2012 hade meddelat honom att den inte kunde godta en återföring från Europeiska unionens domstol av pensionsrättigheter som tidigare förvärvats av de två klagandena och som sedan hade överförts till unionens pensionssystem. Dessa negativa besked bekräftades på nytt av CNAP den 7 januari 2013 (den överklagade domen, punkt 40).

Det administrativa förfarandet

27 I likalydande brev av den 16 april 2014 begärde klagandena med stöd av artikel 90.1 i tjänsteföreskrifterna att anställningsmyndigheten skulle ersätta den ekonomiska skada de lidit till följd av att deras pensionsrättigheter överförts till unionens pensionssystem. Till stöd för sina yrkanden gjorde klagandena i huvudsak gällande att endast deras tjänsteår vid Europiska unionens domstol vid tillämpning av artikel 77 fjärde stycket i tjänsteföreskrifterna, särskilt bestämmelsen om existensminimum, som de inte kände till när de tidigare accepterade att överföra sina pensionsrättigheter, skulle beaktas vid beräkningen av deras pensioner. På så vis skulle de år de arbetat dessförinnan enligt deras uppfattning inte få någon inverkan på kommande pensionsbelopp. Klagandena framhöll att de, om anställningsmyndigheten vederbörligen hade underrättat dem om att golvet för avgångspensionen motsvarade minst 4 procent av existensminimum per tjänsteår, skulle ha avstått från att begära att deras tidigare förvärvade pensionsrättigheter skulle överföras och i stället låtit de nationella pensionsrättigheterna kvarstå, vilket hade gjort det möjligt för dem att i förekommande fall göra anspråk på nationell pension (den överklagade domen, punkt 41).

28 Klagandena ansåg att anställningsmyndigheten hade gjort sig skyldig till tjänstefel genom att inte ge dem tillräcklig information om att tillgodoräknandet av tjänsteår enligt artikel 11.2 i bilaga VIII till tjänsteföreskrifterna i deras speciella fall inte skulle påverka avgångspensionerna. De begärde därför ersättning från anställningsmyndigheten för ekonomisk skada motsvarande kapitalbeloppet för de nationella pensionsrättigheter som överförts till unionens pensionssystem och som genom överföringen hade medfört en ren förlust för dem. De yrkade beloppen, jämte dröjsmålsränta, uppgick för José Barroso Truta, till totalt 61 121,08 euro, för Marc Forli till totalt 129 440,98 euro, för Calogero Galante till totalt 76 324,29 euro och för Bernard Gardel till totalt 99 565,13 euro (den överklagade domen, punkt 42).

29 Genom skrivelse av den 3 september 2014 avslog generaldirektören i egenskap av anställningsmyndighet klagandenas ansökningar av den 16 april 2014 med ”beklagande av att [klagandena] hamnat i den rådande situationen”. Enligt detta avslagsbeslut hade inget tjänstefel begåtts av anställningsmyndigheten när det gällde omfattningen av den information som lämnats klagandena i samband med förslagen om tillgodoräknande av tjänsteår (den överklagade domen, punkt 43).

30 Generaldirektören framhöll särskilt att det inte rådde något tvivel om att klagandena, om de hade hörsammat den uppmaning som riktats till dem ”i vägledande ordalag” i promemorior, som överlämnats i samband med förslagen om tillgodoräknande av tjänsteår, att ta kontakt med enheten ”Rättigheter enligt tjänsteföreskrifterna”, skulle ha fått klarlägganden av hur mekanismen som var kopplad till bestämmelsen om existensminimum fungerade, och som brukligt i sådana fall skulle administrationen ha utfört simuleringar av deras framtida pensioner med eller utan överförande av pensionsrättigheter, vilket skulle ha klarlagt effekten av bestämmelsen om existensminimum i deras fall (den överklagade domen, punkt 44).

31 Generaldirektören förklarade att bedömningen av nyttan med att överföra eller inte överföra pensionsrättigheter som förvärvats i ett nationellt system i vart fall var osäker, särskilt eftersom den grundade sig på villkor, inklusive lagstadgade villkor, som kunde komma att ändras över tiden. Han påpekade att det därför inte var uteslutet att klagandena under sina karriärer kunde komma att hänföras under andra löneregler, till exempel sådana som gällde för högre tjänstegrupper av kontraktsanställda eller tjänstemän eller anställda med tidsbegränsad anställning. Unionslagstiftaren skulle också i framtiden kunna ändra beloppet för existensminimum, och nationella bestämmelser som inte tillät kumulering av pensionsrättigheter skulle kunna införas (den överklagade domen, punkt 45).

32 Generaldirektören framhöll att ”i ett sådant sammanhang byggde valet mellan att överföra eller inte överföra pensionsrättigheter på en uppdelning av ansvaret på så sätt att administrationen ställde sig till förfogande för den berörda parten och på dennes begäran tillhandahöll sådan information som den hade eller kunde erhålla tillgång till och att parten, som var närmast berörd, för sin del försäkrade sig om att få tillgång till fullständig och korrekt information innan parten träffade sitt val” (den överklagade domen, punkt 46).

33 Den 21 november 2014 framförde klagandena, i meddelanden med identiskt innehåll, klagomål enligt artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna mot generaldirektörens beslut av den 3 september 2014 att avslå deras framställningar av den 16 april 2014 (den överklagade domen, punkt 47).

34 Genom likartade beslut av den 17 juni 2015 avslog Europeiska unionens domstols kommitté för klagomål de ovannämnda klagomålen (den överklagade domen, punkt 48).

Förfarandet i första instans och den överklagade domen

35 Den 25 september 2015 väckte klagandena talan vid personaldomstolen, registrerad med målnummer F-126/15, i vilken de i första hand yrkade att Europeiska unionens domstol till respektive nationell pensionsfond eller försäkringsinrättning skulle betala belopp om 61 121,08 euro för José Barroso Truta, 129 440,98 euro för Marc Forli, 76 324, 29 euro för Calogero Galante och 99 565,13 euro för Bernard Gradel. I andra hand yrkade klagandena att Europeiska unionens domstol skulle dömas att betala dessa belopp till dem. I tredje hand yrkade klagandena att personaldomstolen skulle förklara att Europeiska unionens domstol hade begått ett tjänstefel vid överföringen av deras tidigare förvärvade nationella pensionsrättigheter. Slutligen yrkade klagandena att Europeiska unionens domstol skulle förpliktas att betala rättegångskostnaderna.

36 I den överklagade domen beslöt personaldomstolen att avvisa klagandenas talan i huvudsaken. Den konstaterade särskilt att det handlande som lades anställningsmyndigheten till last, det vill säga tillhandahållande av otillräcklig information till klagandena vid överlämnande av förslag till tillgodoräknande av deras tjänsteår, inte kunde avskiljas från det förfarande som hade lett till de slutliga besluten om tillgodoräknande av tjänsteår, vilket alltså var ett förfarande som bestod av flera delar (den överklagade domen, punkt 66). I den mån de slutliga besluten av anställningsmyndigheten om tillgodoräknande av tjänsteår i unionens pensionssystem efter överföring av pensionsrättigheter som tidigare förvärvats av klagandena innefattade handlingar som gick klagandena emot hade dessa kunnat angripas med klagomål enligt artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna och eventuellt genom en talan enligt artikel 270 FEUF och artikel 91.2 i tjänsteföreskrifterna (den överklagade domen, punkt 67). Till stöd för en sådan talan hade klagandena kunnat åberopa att det samtycke de hade gett till förslagen om tillgodoräknande av deras pensionsrättigheter inte var giltigt till följd av en påstådd brist på information från anställningsmyndigheten. Enligt personaldomstolen ingick dessa handlingar i förberedelserna för de slutliga besluten om tillgodoräknande av tjänsteår för klagandena och kunde därför inte bli föremål för separat talan utan måste angripas vid en eventuell talan mot de slutliga besluten (den överklagade domen, punkt 68).

37 Genom att dels påminna om den rättspraxis enligt vilken en tjänsteman eller en annan anställd, som har försummat att föra talan mot handlingar riktade emot honom genom att inte i tid först framföra ett klagomål och därefter väcka talan om ogiltigförklaring, inte kan gottgöra sin underlåtenhet och på så sätt skaffa sig nya överklagandefrister genom en talan om skadestånd som väckts senare och vars syfte tydligt varit att uppnå samma ekonomiska resultat som det som en i rätt tid väckt ogiltighetstalan mot dessa handlingar skulle ha lett till (se den överklagade domen, punkterna 60–63 och där angiven rättspraxis), dels konstatera att klagandena hade försummat att bestrida lagligheten av de slutliga besluten som nämns i punkt 36 ovan, avvisade personaldomstolen klagandenas talan.

38 Personaldomstolen undersökte dessutom i sak grunden för det yrkande som framlagts vid densamma. Efter att först ha erinrat om villkoren för unionens utomobligatoriska ansvar (den överklagade domen, punkt 72) fann domstolen att, ”även om anställningsmyndigheten kunde ha formulerat sina förslag om tillgodoräknande av tjänsteår på ett bättre sätt genom att fästa den kontraktsanställde tjänstemannens uppmärksamhet vid räckvidden av artikel 77 fjärde stycket i tjänsteföreskrifterna, kunde det inte rimligen förväntas att en aktsam myndighet vilken, som i detta fall, hade att behandla hundratals framställningar om överförande av pensionsrättigheter … mellan år 2008 och år 2010, skulle utforma varje förslag på sådant sätt att det omfattade konsekvenserna, för var och en av de berörda tjänstemännen och övriga anställda, av överföringen av deras pensionsrättigheter” (den överklagade domen, punkt 74). Personaldomstolen ansåg därför att anställningsmyndigheten i detta fall hade fullgjort sina skyldigheter med tillräcklig omsorg och respekterat principen om god förvaltning (den överklagade domen, punkt 75).

39 I detta hänseende fäste personaldomstolen vikt vid att klagandena ”skyndsamt hade begärt att deras nationella pensionsrättigheter skulle överföras till unionens pensionssystem och sedan bekräftat dessa framställningar”, ”utan att anse det nödvändigt att först ta kontakt med administrationen för att få upplysningar om besluten”, fastän anställningsmyndigheten i sina förslag hade inbjudit dem att ta kontakt med myndigheten ”för att få förklaringar till beräkningen och för att diskutera lämpligheten av en överföring av pensionsrättigheter[na i fråga]” (den överklagade domen, punkterna 75 och 76).

40 Vidare erinrade personaldomstolen om att varje tjänsteman enligt rättspraxis anses känna till tjänsteföreskrifterna och särskilt bestämmelserna om löneförmåner och avgångspension (se den överklagade domen, punkt 77 och där angiven rättspraxis). Med hänsyn till denna rättspraxis och med beaktande av att ”klagandena genom sina tjänsteuppgifter inte nödvändigtvis var de bäst informerade i dessa frågor” konstaterade personaldomstolen att formuleringen av de relevanta bestämmelserna var ”relativt tydlig” och att den ”åtminstone [borde] ha gett klagandena anledning att förhöra sig hos administrationen om [den aktuella frågan]” (den överklagade domen, punkt 78).

41 För det andra kom personaldomstolen fram till att klagandena inte hade visat att de skador som de gjort gällande och som betecknats som uteslutande ekonomiska var verkliga och säkra. Domstolen konstaterade att klagandena ”fortfarande eftersträvade att fortsätta sina karriärer vid Europeiska unionens domstol eller vid någon annan av unionens institutioner och att det därför inte var uteslutet att några av dem, eller alla, skulle få tidsbegränsad anställning eller anställning som tjänsteman, alltså i en kategori som då skulle berättiga dem … till framtida avgångspensioner på en högsta nivå av 70 procent av deras sista grundlön och därmed överskrida det belopp som följde av tillämpning av artikel 77 fjärde stycket i tjänsteföreskrifterna”. I så fall skulle ”klagandena inte ha orsakats någon skada genom sina beslut att överföra sina pensionsrättigheter” (den överklagade domen, punkt 81).

42 Det var inte heller säkert att ”omfattningen och villkoren för tillämpning av bestämmelsen i artikel 77 fjärde stycket i tjänsteföreskrifterna” vid den tidpunkt då klagandena hade nått den lagstadgade pensionsåldern ”nödvändigtvis skulle vara desamma” som vid den tidpunkt då den överklagade domen meddelades, ”eftersom unionens lagstiftare när som helst kan reglera unionens tjänstemäns och anställdas rättigheter och skyldigheter genom förordningar, enligt artikel 336 FEUF, vilka ändrar tjänsteföreskrifterna och anställningsvillkoren och vilka blir tillämpliga, om det inte föreskrivs något annat, på framtida effekter av situationer som uppkommit medan den gamla lagen gällde” (se den överklagade domen, punkt 82 och där angiven rättspraxis).

43 Slutligen tillämpade personaldomstolen artiklarna 101 och 102 i personaldomstolens rättegångsregler och förpliktade Europeiska unionens domstol att bära sina egna och ersätta klagandenas rättegångskostnader med hänsyn till hur anställningsmyndigheten handlat i detta fall och särskilt till att denna myndighet, vid bemötandet av klagomålet, inte hade fäst klagandenas uppmärksamhet vid att deras skadeståndskrav inte kunde tas upp till sakprövning.

Förfarandet vid tribunalen och parternas yrkanden

44 Genom en inlaga som överlämnades till tribunalens kansli den 30 september 2016 gav klagandena in sitt överklagande. Den 20 december 2016 gav Europeiska unionens domstol in en svarsinlaga.

45 Den skriftliga delen av förfarandet avslutades efter ingivandet av en replik den 22 februari 2017 och en duplik den 20 april 2017.

46 I skrivelse av den 15 maj 2017 framförde klagandena en motiverad begäran om en muntlig förhandling enligt artikel 207.1 i tribunalens rättegångsregler.

47 På förslag av referenten biföll tribunalen klagandenas begäran och inledde den muntliga delen av förfarandet.

48 Som en processledande åtgärd enligt artikel 89.3 i rättegångsreglerna, som i detta fall var tillämplig enligt artikel 213.1 i dessa regler, ställde tribunalen den 19 december 2017 frågor till parterna som skulle besvaras skriftligt. Parterna inkom med svar på frågorna inom angiven tidsfrist.

49 Parterna utvecklade sin talan och besvarade de frågor som ställdes muntligt av tribunalen under förhandlingen den 9 februari 2018.

50 Klagandena yrkade att tribunalen skulle

– upphäva den överklagade domen,

– i sak döma Europeiska unionens domstol att betala 61 121,08 euro avseende José Barroso Truta, 129 440,98 euro avseende Marc Forli, 76 324,29 euro avseende Calogero Galante och 99 565,13 euro avseende Bernard Gradel ”till en fond eller försäkring i klagandenas namn”,

– i andra hand, förplikta Europeiska unionens domstol att betala de nämnda beloppen till klagandena, ”uppräknat med en årlig ränta på 3,1 procent från den tidpunkt då sökandenas pensionsrättigheter överfördes [till unionens pensionssystem]”, och

– förplikta Europeiska unionens domstol att betala rättegångskostnaderna i båda instanserna.

51 Europeiska unionens domstol yrkade att tribunalen skulle:

– delvis avvisa och delvis ogilla överklagandet eller, i andra hand, ogilla överklagandet i dess helhet som ogrundat, och

– förplikta klagandena att betala rättegångskostnaderna.

Överklagandet

52 Till stöd för sin talan mot den överklagade domen har klagandena åberopat två grunder. Den första grunden är att personaldomstolen gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att avvisa deras talan. Den andra grunden hänför sig till tvisten i sak och går särskilt ut på att personaldomstolen gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att anse dels att anställningsmyndigheten i detta fall inte hade begått ett tjänstefel vid överlämnandet till klagandena av förslag om tillgodoräknande av tjänsteår, dels att den skada som klagandena lidit endast var hypotetisk.

Den första grunden

53 Det framgår av klagandenas inlagor att de som första grund gjort gällande att personaldomstolen gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att anse att deras talan i första instans skulle avvisas. De har dessutom hävdat att de vid personaldomstolen inte endast hade åberopat en ekonomisk skada utan också en ideell skada.

54 I detta hänseende har Europeiska unionens domstol gjort gällande att all argumentation rörande ideell skada ska avvisas, eftersom en sådan skada inte gjorts gällande i första instans. Det måste alltså först prövas vilken skada som klaganden exakt gjort gällande i första instans.

Arten av skada som klagandena gjort gällande i första instans

55 Om det var tillåtet för en part att för första gången vid tribunalen åberopa en grund och argument som parten inte hade framfört vid personaldomstolen, skulle detta, som Europeiska unionens domstol med fog har framhållit, enligt rättspraxis vara detsamma som att tillåta parten att till tribunalen, vars behörighet vid överklaganden är begränsad, hänskjuta en mera omfattande tvist än den som personaldomstolen haft att pröva. Vid överklagande är alltså tribunalens behörighet begränsad till att pröva den lägre instansens rättsliga bedömning av de grunder och argument som varit föremål för behandling inför den domstolen (se dom av den 13 maj 2016, CX/kommissionen, T-496/15 P, EU:T:2016:305, punkt 46 och där angiven rättspraxis).

56 I detta fall framgår det av en genomgång av målet i första instans att klagandena i sina inlagor endast åberopade ekonomisk skada och att de vid personaldomstolen inte klagade över eventuell ideell skada som de skulle ha lidit. Det bör framhållas att klagandena i sin ansökan till personaldomstolen endast hänvisade till förlusten av ett belopp motsvarande de pensionsrättigheter som överförts till Europeiska unionens domstol.

57 I motsats till vad klagandena hävdade i punkt 27 i repliken, har personaldomstolen inte ansett att deras skada ens partiellt utgjordes av det tillstånd av osäkerhet i vilket de påstår att de befunnit sig. Tvärtom finns anledning att, såsom Europeiska unionens domstol gjort, konstatera att det i punkt 80 i den överklagade domen särskilt anges att ”de skador som [klagandena] gör gällande är ekonomiska”.

58 Visserligen har klagandena, i första instans, hävdat att deras talan ”var en fastställelsetalan på så sätt att den syftade till att unionsdomstolen skulle konstatera att domstolen gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning som eventuellt skulle berättiga dem till skadestånd”. På den punkten hänvisade de dels till dom av den 1 februari 1979, Deshormes/kommissionen (17/78, EU:C:1979:24), och dom av den 26 februari 2015, Planet/kommissionen (C-564/13 P, EU:C:2015:124), dels till generaladvokaten Kokotts förslag till avgörande i målet Planet/kommissionen (C-564/13 P, EU:C:2014:2352).

59 Emellertid framgår det av punkt 114 och följande punkter i den ansökan som gavs in i första instans att klagandenas begäran om fastställelse inte gjorts till stöd för påståenden om ideell skada utan därför att ”förlusten av de överförda rättigheterna inte på detta stadium ansågs säker”. Denna begäran gällde alltså inte arten av den skada som klagandena gjorde gällande utan syftade snarare till att få personaldomstolen att konstatera att det var fråga om felaktig rättstillämpning. Den kan därför inte anses utgöra en begäran om ersättning för ideell skada som klagandena påstått sig ha lidit.

60 Under dessa omständigheter är den rättspraxis som klagandena åberopat och som enligt deras uppfattning gjorde det möjligt att vid unionsdomstolen framställa en begäran om fastställelse (se punkt 58 ovan) inte relevant i detta fall.

61 Det finns därför skäl att dra slutsatsen, enligt den rättspraxis som åberopas i punkt 55 ovan, att klagandenas begäran om skadestånd ska avvisas därför att den avser, för första gången inför tribunalen, ersättning för ideell skada som de påstår sig ha lidit.

62 Som framgår av punkterna 55–61 ovan, kan det därför konstateras att klagandenas yrkanden i första instans avsåg ersättning för skador som uteslutande var av ekonomisk natur.

63 Det finns därefter anledning att ta ställning till klagandenas argument till grund för bestridandet av att deras talan skulle avvisas, såsom personaldomstolen gjort i den överklagade domen.

Frågan om klagandenas yrkanden i första instans om ersättning av ekonomisk skada kan tas upp till sakprövning

64 Inledningsvis bör erinras om att en skadeståndstalan enligt det rättsmedelssystem som införts genom artiklarna 90 och 91 i tjänsteföreskrifterna kan tas upp till sakprövning endast om den har föregåtts av ett administrativt förfarande enligt tjänsteföreskrifterna (beslut av den 24 mars 1998, Meyer m.fl./domstolen, T-181/97, EU:T:1998:64, punkt 21).

65 Det administrativa förfarandet vid skadeståndstalan varierar beroende på om den skada för vilken det yrkas ersättning orsakats av en åtgärd som gått den berörde emot enligt artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna eller av åtgärder av administrativ art som inte är av beslutskaraktär. I det första fallet ankommer det på den berörda parten att inom en bestämd frist vända sig till tillsättningsmyndigheten med klagomål mot åtgärden i fråga. I det andra fallet måste däremot det administrativa förfarandet börja med ingivandet av en begäran enligt artikel 90.1 i tjänsteföreskrifterna, som syftar till att erhålla skadestånd, och fullföljas genom en talan mot ett eventuellt avslagsbeslut (se dom av den 6 november 1997, Liao/rådet, T-15/96, EU:T:1997:169, punkt 57 och där angiven rättspraxis).

66 Enligt rättspraxis är dessutom ogiltighetstalan och skadeståndstalan autonoma rättsmedel. Eftersom artiklarna 90 och 91 i tjänsteföreskrifterna inte gör någon åtskillnad mellan dessa två rättsmedel när det gäller både det administrativa förfarandet och domstolsförfarandet, kan tjänstemannen, på grund av rättsmedlens autonomi, välja antingen det ena eller det andra eller båda tillsammans, på villkor att talan väcks vid unionsdomstol inom tre månader från det att klagandens begäran avslagits (se dom av den 24 januari 1991, Latham/kommissionen, T-27/90, EU:T:1991:5, punkt 36 och där angiven rättspraxis, och dom av den 6 februari 2007, Wunenburger/kommissionen, T-246/04 och T-71/05, EU:T:2007:34, punkt 46).

67 Emellertid finns det enligt rättspraxis ett undantag från denna princip, när skadeståndstalan har ett nära samband med ogiltighetstalan, som dessutom skulle eller borde avvisas. På så vis ska skadeståndsyrkanden avvisas när skadeståndstalan uteslutande syftar till att avhjälpa följderna av en handling och en ogiltighetstalan om samma handling avvisats eller kunde ha avvisats, särskilt när skadeståndstalan enbart förs för att kompensera förlust av ersättning som inte skulle ha inträtt om ogiltighetstalan hade varit framgångsrik (se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 januari 1991, Latham/kommissionen, T-27/90, EU:T:1991:5, punkterna 37 och 38 och där angiven rättspraxis, och dom av den 6 februari 2007, Wunenburger/kommissionen, T-246/04 och T-71/05, EU:T:2007:34, punkt 47). Alltså kan en tjänsteman eller anställd som försummat att angripa ett beslut som gått denne emot, genom att i tid göra en invändning och senare väcka en ogiltighetstalan, inte reparera denna försummelse och på så vis skaffa sig nya talefrister genom att senare väcka talan om skadestånd i det uppenbara syftet att nå ett ekonomiskt resultat identiskt med det som skulle ha blivit följden av en i tid väckt talan om ogiltigförklaring av åtgärderna i fråga (se beslut av den 20 mars 2014, Michel/kommissionen, F-44/13, EU:F:2014:40, punkt 45 och där angiven rättspraxis).

68 I det hänseendet framgår emellertid av rättspraxis att, om två åtgärder, det vill säga dels ogiltighetstalan, dels skadeståndstalan, hänför sig till olika rättsakter eller handlingssätt från administrationens sida, så kan skadeståndstalan inte likställas med ogiltighetstalan, även om de två åtgärderna skulle leda till samma ekonomiska resultat för sökanden (se dom av den 24 januari 1991, Latham/kommissionen, T-27/90, EU:T:1991:5, punkt 38 och där angiven rättspraxis).

69 I det mål som gav upphov till domen av den 13 oktober 2015, kommissionen/Cocchi och Falcione (T-103/13 P, EU:T:2015:777), där klagandena väckt talan om ogiltigförklaring av förslag om tillgodoräknande av tjänsteår av samma slag som förslagen i förevarande mål, fann tribunalen däremot att ett sådant förslag inte utgjorde en åtgärd som gått klagandena emot enligt artikel 91.1 i tjänsteföreskrifterna, utan var en handling som inte hade beslutskaraktär och som kunde ge berörd person möjlighet att väcka talan om ersättning för den skada som orsakats av handlingen (dom av den 13 oktober 2015, Kommissionen/Cocchi och Falcione, T-103/13 P, EU:T:2015:777, punkterna 73 och 74). Dessutom ansåg tribunalen, eftersom berörd persons samtycke var nödvändigt för att hans tidigare förvärvade pensionsrättigheter enligt ett annat system än unionens skulle överföras till unionens pensionssystem, att personens samtycke till överföringen i förlitan på ett förslag om tillgodoräknande av tjänsteår som, till följd av ett fel som institutionen var ansvarig för, visat sig felaktigt och vilseledande, kunde anses som bristfälligt, vilket skulle ge personen i fråga en möjlighet att väcka talan om ogiltigförklaring av det beslut som antagits efter överföringen och att undanröja effekterna av överföringen (dom av den 13 oktober 2015, Kommissionen/Cocchi och Falcione, T-103/13 P, EU:T:2015:777, punkterna 75 och 76).

70 Det kan emellertid inte anses framgå av domen av den 13 oktober 2015, Kommissionen/Cocchi och Falcione (T-103/13 P, EU:T:2015:777), att en person aldrig kan ha ett anspråk på skadestånd för liden skada, om en institutions påstått felaktiga åtgärd har samband med ett sådant förfarande som den överföring av rättigheter det gäller i detta fall och åtgärden sannolikt förmått personen i fråga att lämna sitt samtycke.

71 Närmare bestämt skulle en sådan tolkning av nämnda rättspraxis som nämns i punkt 70 ovan innebära en otillbörlig begränsning av klagandenas rätt att väcka talan om ersättning för den skada de påstår sig ha lidit. En dom om ogiltigförklaring av besluten om överföring av klagandenas nationella pensionsrättigheter skulle leda till retroaktivt upphävande av beslut som i princip har positiva effekter för klagandena, eftersom de innebär ett erkännande, efter överföringen, av tillgodoräknade tjänsteår.

72 Klagandena ifrågasätter emellertid inte i detta fall effekterna som sådana av de ovannämnda besluten, det vill säga överföringen av deras nationella pensionsrättigheter och det därav följande erkännandet av de tillgodoräknade tjänsteåren, utan endast administrationens försummelse att informera dem om att överföringarna inte skulle få alla de effekter som de hoppades på. Sålunda syftade klagandena genom sin talan i första instans inte till att avlägsna effekterna av överföringarna, utan till att avhjälpa den skada de ansåg sig ha lidit genom att överföringarna inte fick alla beräknade rättsverkningar på deras juridiska situation.

73 Följaktligen borde personaldomstolen ha undersökt om klagandenas talan uteslutande syftade till att reparera konsekvenserna av besluten om tillgodoräknande av tjänsteår och, särskilt, om ändamålet med talan var att nå ett ekonomiskt resultat som var likvärdigt med det som skulle ha uppnåtts om det i tid hade förts en talan om ogiltigförklaring av dessa beslut.

74 Det måste konstateras att detta, till skillnad från vad som konstaterats i den överklagade domen, inte är fallet i förevarande mål.

75 I det hänseendet bör med en gång anmärkas att syftet med besluten om tillgodoräknande av tjänsteår för klagandena var att erkänna att ett visst antal tjänsteår skulle tillgodoräknas klagandena till följd av att rättigheterna överförts.

76 Det kan säkert inte uteslutas att antalet tjänsteår som erkänts i besluten om tillgodoräknande kan ha varit mindre än det antal som klagandena hoppats på och att besluten i fråga, i den utsträckningen, kan ha uppfattats som oförmånliga för dem.

77 Emellertid är så inte fallet här. I själva verket sökte klagandena inte genom sina yrkanden om skadestånd få ersättning för skador som de lidit genom erkännande av tjänsteåren, utan för skador som följde av att de, trots detta erkännande, inte kunde göra anspråk på högre pension eller hoppas på att återfå ett kapitalbelopp motsvarande deras nationella pensionsrättigheter, som under tiden hade överförts till unionens pensionssystem.

78 I det hänseendet bör det framhållas att klagandena enligt punkt 9 i repliken i första instans ”inte hade något intresse av att handla för att ogiltigförklara de beslut som bekräftade överföringen, eftersom de inte avvek från de förslag som de hade samtyckt till” och att ”dessa beslut var lagliga, eftersom klagandena hade erhållit precis vad de begärt och det kapital som överförts hade tillgodoräknats dem korrekt”.

79 Följaktligen kan det inte anses att den talan som förts i första instans endast syftade till att reparera följderna av besluten om tillgodoräknande av tjänsteår för dem enligt den rättspraxis som åberopats i punkterna 67 och 68 ovan.

80 Det är korrekt att klagandena i sitt huvudsakliga yrkande vid personaldomstolen begärde betalning till nationell pensionsfond eller försäkringsinstitution av belopp motsvarande deras nationella pensionsrättigheter som överförts till unionens pensionssystem (se punkt 35 ovan).

81 Det bör emellertid framhållas att även om klagandena genom sina huvudyrkanden ville uppnå samma ekonomiska resultat som det som skulle ha följt av en ogiltigförklaring av de omtvistade besluten, så gäller detsamma inte för deras andrahandsyrkanden. Ogiltigförklaring av de omtvistade besluten kunde inte leda till att belopp motsvarande deras nationella pensionsrättigheter utbetalades till

klagandena utan endast till att de beslut upphävdes, med retroaktiv verkan (*ex tunc*), som gällde överföringarna och deras effekter, det vill säga erkännandet av tillgodoräknade tjänsteår, som i princip var förmånligt för klagandena och som inte kunde åtskiljas från överföringen av deras nationella pensionsrättigheter till unionens pensionssystem.

82 Med hänsyn till det föregående konstaterar tribunalen att personaldomstolen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att avvisa klagandenas talan.

83 Det återstår då att, i enlighet med klagandenas andra grund, för fullständighetens skull ta ställning till de slutsatser som personaldomstolen dragit.

Den andra grunden

84 Tribunalen erinrar inledningsvis om att unionens ansvar enligt fast rättspraxis på området för den offentliga förvaltningen förutsätter att ett antal villkor är uppfyllda, nämligen att institutionernas handlande har varit rättsstridigt, att det uppkommit skada och att det finns ett orsakssamband mellan handlandet och den åberopade skadan (dom av den 16 december 1987, Delauche/kommissionen, 111/86, EU:C:1987:562, punkt 30; se också dom av den 12 juli 2012, kommissionen/Nanopoulos, T-308/10 P, EU:T:2012:370, punkt 102 och där angiven rättspraxis).

85 De tre villkoren i punkt 84 ovan är kumulativa, vilket innebär att unionens ansvar inte föreligger när ett av villkoren inte är uppfyllt (se dom av den 17 maj 2017, PG/Frontex, T-583/16, ej publicerad, EU:T:2017:344, punkt 97 och där angiven rättspraxis).

86 Härav följer, även om det visas att någon institution, något organ eller någon annan enhet inom unionen begått ett fel, att unionens ansvar förutsätter, bland annat, att sökanden kan visa att det verkligen uppkommit skada (se dom av den 29 september 2005, Napoli Buzzanca/kommissionen, T-218/02, EU:T:2005:343, punkt 98 och där angiven rättspraxis).

87 Det är med ledning av dessa överväganden som klagandenas andra grund, bestående av två delar, ska prövas. I den första delen av denna grund har klagandena hävdat att personaldomstolen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att anse att anställningsmyndighetens handlande inte kunde anses bristfälligt. I den andra delen av denna grund har de gjort gällande att personaldomstolen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att anse att den skada de påstår sig ha lidit inte var verklig och säker.

88 Det finns anledning att först uttala sig om denna andra del av den aktuella grunden.

89 Enligt klagandena är enbart det förhållandet att de ännu inte uppnått den lagliga pensionsåldern och att de därför inte vet om överföringen av deras pensionsrättigheter kommer att medföra en fördel för dem utan betydelse vid bedömningen av om den skada de gör gällande till stöd för sin talan är slutgiltig. I den delen har de framhållit att de redan har förlorat sina nationella rättigheter och att deras nuvarande situation är osäker. Enligt klagandena härrör denna skada från de ofullständiga och oriktiga upplysningar som de mottagit under förfarandet för överföring av deras nationella rättigheter och den är därför av definitiv karaktär.

90 Dessutom är möjligheten av eventuell ändring, eller eventuellt upphävande, av artikel 77 fjärde stycket i tjänsteföreskrifterna utan betydelse för om det handlande som anställningsmyndigheten anklagas för ska anses rättsstridigt, eftersom denna bestämmelse var i kraft när förslagen om tillgodoräknande av deras tjänsteår överlämnades till dem.

91 Klagandena har gjort gällande att deras ekonomiska skada är säker, eftersom bestämmelsen om existensminimum ”inte gäller i andra hand utan utgör en garanti som är tillämplig på varje beräkning av en anställds pension”. På så sätt ”kan det inte fastställas att tillgodoräknandet av tjänsteår … kommer att ha företräde framför denna grundläggande sociala bestämmelse”. Enligt klagandenas uppfattning kan det därför inte visas att deras nationella pensionsrättigheter kommer att påverka nivån på deras pensioner. De har i detta hänseende hänvisat till punkterna 27 och 28 i dom av den 6 oktober 2016, Adrien m.fl. (C-466/15, EU:C:2016:749), som rör migrerande arbetstagares sociala skydd.

92 Europeiska unionens domstol har bestridit klagandenas argumentation.

93 På den punkten kan erinras om att den skada för vilken det begärs gottgörelse genom skadeståndstalan måste vara verklig och säker (se dom av den 21 februari 2008, kommissionen/Girardot, C-348/06 P, EU:C:2008:107, punkt 54 och där angiven rättspraxis).

94 Trots detta finns det enligt fast rättspraxis inget hinder för berörda personer att vända sig till en unionsdomstol med en begäran om fastställande av unionens ansvar för skador som är nära förestående och kan förutses med tillräcklig säkerhet, även om skadans storlek ännu inte kan exakt bestämmas (se dom av den 14 januari 1987, Zuckerfabrik Bedburg m.fl./rådet och kommissionen, 281/84, EU:C:1987:3, punkt 14 och där angiven rättspraxis). I ett sådant fall kan man, om det visas att berörda personer med säkerhet skulle ha befunnit sig i en bättre situation om det fel som de lägger motparten till last inte hade inträffat, anse att den skada som görs gällande inte kan betraktas som hypotetisk eller enbart eventuell (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 november 2006, Agraz m.fl./kommissionen, C-243/05 P, EU:C:2006:708, punkt 42).

95 I förevarande fall finns det element i beräkningen av klagandenas pensioner som alltjämt är, och ända fram till dess att pensionerna ska utbetalas förblir, osäkra. Dessa element kommer att ha avgörande betydelse, bland annat för tillämpningen av bestämmelsen om existensminimum i deras fall.

96 För det första är beloppet av klagandenas sista grundlön före pensioneringen för närvarande osäkert. Som personaldomstolen har framhållit i punkt 81 i den överklagade domen, kan det inte uteslutas att klagandena senare får tidsbegränsade anställningar eller anställningar som tjänstemän, vilket skulle undanta dem från tillämpning av bestämmelsen om existensminimum.

97 Det är inte heller uteslutet att grundmånadslönerna för den anställningsgrupp som klagandena tillhör kommer att höjas, vilket skulle kunna få samma effekt för dem, det vill säga undanta dem från tillämpning av bestämmelsen om existensminimum. Dessutom har klagandena själva framhållit i sina svar av den 17 januari 2018, på de frågor som tribunalen ställt till dem, att grundlönen för en anställd AC GF I, på den sjunde och sista nivån i lönegrad 3, är högre än grundlönen för en anställd AST 1/1, vilket undantar en sådan anställd från tillämpning av bestämmelsen om existensminimum. Av detta följer att det är möjligt, även om de månatliga grundlönerna för den tjänstemannagrupp som klagandena tillhör inte skulle höjas och eftersom klagandena inte anfört några argument som skulle utesluta denna möjlighet, att de, när deras pensioner utbetalas, kommer att befinna sig i en yrkesmässig situation som tillåter dem att undvika tillämpning av bestämmelsen om existensminimum.

98 Vidare är det antal år som klagandena kommer att ha tjänstgjort vid unionens institutioner, när de går i pension, också för närvarande osäkert. Det är inte heller omöjligt att vilken dag klagandena väljer att gå i pension också får konsekvenser för beräkningen av deras slutliga pensionsbelopp.

99 Dessa konstateranden är tillräckliga för att man ska anse att den skada som klagandena gjort gällande och som för övrigt är enbart ekonomisk (se punkterna 55–63 ovan) inte är säker enligt den rättspraxis som nämns i punkt 93 ovan.

100 I vart fall är det, som personaldomstolen framhöll i punkt 82 i den överklagade domen, inte säkert att räckvidden av och villkoren för tillämpning av artikel 77 i tjänsteföreskrifterna, särskilt det andra och det fjärde stycket, kommer att vara likadana, när klagandena går i pension och deras pensionsrättigheter aktualiseras, som de är när denna dom meddelas.

101 Det bör också tilläggas att det inte på förhand kan uteslutas att Europeiska unionens domstol antar en bestämmelse motsvarande artikel 7.6 i beslutet av administrativa kommittén för Europeiska unionens domstol av den 17 oktober 2011 om allmänna genomförandebestämmelser för artiklarna 11 och 12 i bilaga VIII till tjänsteföreskrifterna (se punkt 9 ovan), som skulle vara tillämplig i fall som det i vilket klagandena fruktar att befinna sig.

102 Av vad som sagts i det föregående framgår att enbart den omständigheten att klagandena, före utbetalningen av deras pensioner och eventuell tillämpning på dem av bestämmelsen om existensminimum, genom en beräkning grundad på hypotetiska förhållanden (se punkt 19 ovan) anser att det vid deras framtida pensionering kommer att konstateras att de lidit en förlust vid överföringen av de nationella pensionsrättigheterna, inte kan vara tillräcklig för att anse det föreligga en verklig och säker skada enligt den rättspraxis som nämns i punkt 93 ovan eller en skada som kan förutses med tillräcklig säkerhet enligt den rättspraxis som avses i punkt 94 ovan. Det enda som för närvarande kan konstateras med säkerhet är att klagandenas nationella pensionsrättigheter har omvandlats till tillgodoräknade tjänsteår genom besluten om tillgodoräknande av deras tjänsteår.

103 I själva verket har det kapital som motsvarar klagandenas nationella pensionsrättigheter inte försvunnit. Det har genom överföringen omvandlats till tillgodoräknade tjänsteår som i princip ska beaktas vid beräkningen av klagandenas pensionsrättigheter. Följaktligen kan det, såsom Europeiska unionens domstol med fog påpekat i punkt 41 i dupliken, inte anses att de överförda rättigheterna innefattar en ren förlust.

104 I detta sammanhang bör framhållas att klagandena – även om ingen bestämmelse i lag eller förordning vid tidpunkten då deras pensioner ska utbetalas kommer att tillåta dem att återfå ens en del av det överförda kapitalet motsvarande tillgodoräknade tjänsteår som inte beaktats vid beräkningen av deras avgångspensioner – till sitt förfogande kommer att ha rättsmedel genom vilka de kan göra gällande att de lidit en ”förlust” utan gottgörelse av detta kapital. Genom en talan riktad mot de rättsakter som gällt utbetalningen av pensionsbelopp och den oförmånliga beräkningen av deras pensioner på grund av att hänsyn inte tagits till tillgodoräknade tjänsteår som en konsekvens av tillämpningen av bestämmelsen om existensminimum skulle klagandena i förekommande fall kunna bestrida tillämpningen av bestämmelsen om existensminimum i deras speciella fall, eftersom denna tillämpning lett till att de tillgodoräknade tjänsteåren efter överföringen av deras nationella pensionsrättigheter till unionens pensionssystem inte beaktats vid beräkningen av deras pensionsrättigheter.

105 Det bör slutligen erinras om att möjligheten att föra talan grundad på obehörig vinst för unionen inte skulle kunna förvägras den rättssökande enbart därför att EUF-fördraget inte uttryckligen behandlar ett sådant rättsmedel. EU-domstolen har redan ansett att en tolkning av artiklarna 268 och 340 FEUF som utesluter en sådan möjlighet skulle leda till ett resultat oförenligt med principen om effektivt rättsskydd som fastställts i domstolens praxis och bekräftats i artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (se dom av den 16 december 2008, Masdar (UK)/kommissionen, C-47/07 P, EU:C:2008:726, punkterna 47 och 50 samt där angiven rättspraxis).

106 I detta hänseende kan inte uteslutas att en institutions vägran att till en drabbad person återföra den del av kapitalet avseende hans nationella pensionsrättigheter som överförts till unionens pensionssystem men som sedan inte beaktats vid beräkningen av hans pensionsrättigheter, skulle kunna leda till att denna institution ansågs ha orättmätigt tillägnat sig en del av de nationella pensionsrättigheter som ingått i överföringen och som i själva verket, enligt rättspraxis, tillhör den

anställde, och därför utgör en oberättigad vinst för unionen (se, analogt, dom av den 30 januari 2003, Caballero Montoya/kommissionen, T-303/00, T-304/00 och T-322/00, EU:T:2003:20, punkt 84 och där angiven rättspraxis).

107 Under de omständigheter som angetts ovan och som på detta stadium förblir osäkra, eftersom det rör sig om en beräkning av pensionsbelopp som ska utbetalas till klagandena när deras pensionsrättigheter förfaller till betalning, finner tribunalen att den skada som klagandena åberopar inte utgör en verklig och säker skada, i den mening som avses i den rättspraxis som det hänvisas till i punkterna 93 och 94 ovan.

108 Därför kan personaldomstolen inte anses ha begått ett rättsligt fel när den fann att den skada som klagandena åberopat inte var verklig och säker. Med hänsyn härtill ska den andra delen av denna grund avfärdas, vilket innebär att överklagandet i dess helhet ska ogillas, utan att det är nödvändigt att, på grund av den rättspraxis som anges i punkt 86 ovan, pröva den första delen av den andra av klagandena anförda grunden.

Rättegångskostnaderna

109 Enligt artikel 211.2 i rättegångsreglerna ska tribunalen, när överklagandet ogillas eller när överklagandet bifalls och tribunalen själv avgör målet, besluta om rättegångskostnaderna.

110 I artikel 211.4 i rättegångsreglerna föreskrivs att tribunalen, när en tjänsteman har överklagat, kan besluta att fördela rättegångskostnaderna mellan parterna, när detta är skäligt.

111 Av de skäl som angetts i denna dom har klagandena inte vunnit framgång med sitt överklagande. Dessutom har Europeiska unionens domstol, i sina yrkanden, uttryckligen begärt att klagandena ska förpliktas att betala rättegångskostnaderna.

112 Emellertid anser tribunalen att det följer av en rättvis värdering av omständigheterna i detta mål avseende, bland annat, de frågor som tagits upp i överklagandet och det förhållandet att Europeiska unionens domstol inte vunnit framgång med sina argument rörande den första grunden som åberopats av klagandena, att klagandena ska förpliktas att bära en fjärdedel av sina rättegångskostnader och att Europeiska unionens domstol ska förpliktas att, utöver sina egna rättegångskostnader, betala tre fjärdedelar av klagandenas rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (avdelningen för överklaganden)

följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Klagandena ska bära en fjärdedel av sina rättegångskostnader.

3) Europeiska unionens domstol ska bära sina egna rättegångskostnader och betala tre fjärdedelar av klagandenas rättegångskostnader.

Van der Woude Kanninen Gratsias

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 18 september 2018.

Underskrifter